

„Un stejar, e adevărat, nu vorbește, dar asta nu înseamnă că nu gândește.”

- I. L. Caragiale

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul VIII
Numărul 410
8 - 14 mai 2019

Referendumul – „autobuzul electoral” așteptat de o țară...

Cezar Adonis
Mihalache

Geaba se mai agită acum! Nu mai au cum să oprească „bulgărele”! Îl mai pot plesni din lateral, îl mai pot fărâmița, pe la „colțurile” care oricum nu contează, dar este mult prea târziu să-l mai oprească! Poate doar cu o lege de restricționare a accesului electoratului la vot, dar nu cu încercarea de a limita manifestările președintelui țării în fruntea aparatului de promovare a referendumului.

PSD poate da, dacă vrea să mai aibă o șansă!, o ordonanță de urgență pentru ca la referendum să nu voteze Diaspora. Poate așa să le mai iasă social-democraților un colț de mandat!... Căci, nefiind în țară, nemâncând, nu-i așa?!, din salamul cu sosul de (in)justiție de aici, Diaspora nu ar trebui să voteze pentru „afacerile” politice interne. Și ar mai fi o variantă pentru succesul partidului roșu! Să se voteze, în țară, doar în baza talonului de pensie și a carnetului de partid! Dar și atunci s-ar putea ca pesediștii să aibă probleme! Pentru că, până și ai lor au început să se sature de ei! Eventual, guvernării ar mai putea decide ca votul la referendum să fie exercitat strict în secția de apartinență, nu oriunde, prin gări, la munte și la mare...

A încerca însă să-l împiedici pe președintele țării să(-și) promoveze referendumul pentru Justiție este o lovitură pe care PSD-ul și-o dă singur. Pentru că, dacă românii, dezgustați de politică, ar mai merge la urne, ar fi, nu pentru tribuna politică peste care să izbească stampila europarlamentarelor (în acest caz, într-o lume politică a trădării și compromisurilor, ștampila nemaifiind o adevărată

sabie a lui Damocles), ci pentru alegerea socială și mai ales sentimentul de utilitate în Agora, dat tocmai de prezența la acest „plebiscit”. Un sentiment de care românii au fost privați, cel puțin la ultimele cicluri electorale.

În acest moment, alegerile politice nu mai reprezintă nimic pentru oameni. În schimb, referendumul este văzut ca o întoarcere la dreptul „Cetății” de a lua decizii în propriul interes. Este adevărat, juridic și imediat, referendumul nu va

schimba nimic. Este prea întortocheat și implică, în cazul unei răspuns pozitiv, revizuirea legii supreme dar și organizarea unui al doilea sufragiu pentru aceasta. În schimb, el se poate transforma, nu într-o „momeală”, pentru că nu mai suntem în anii '90, pentru a crede că electoratul (cel puțin cel tânăr și cel de vârstă medie) poate fi păcălit cu astfel de manevre, ci într-un „autobuz electoral” spre secțiile de vot. Iar asta o știe și PSD-ul. Și așa cum, mai agârț, social-democrații puteau pune pe buletinul de vot „și o maimuță”, că oricum ar fi fost votată cu trandafiri cu tot (ceea ce s-a și întâmplat!), așa și acum, Klaus Iohannis ar fi putut pune pe buletinul scrutinului și un simplu semn de punctuație. Pentru că nu „tiparul” de pe buletin contează, nici măcar ștampilele puse, ci venirea oamenilor pentru a-și exercita dreptul de decidenți ai Agorei (europarlamentare).

De aceea, încercarea guvernărilor de a modifica prin OUG, datele de validare ale referendumului sunt inutile. Pentru că ei nu de așa ceva au nevoie, ci de o restricționare a prezenței la votul pentru europarlamentare.

Și ar putea încerca prin alte căi. Pentru că, singura șansă a PSD-ului de a

opri „bulgărele” ar fi aceea de a demonstra că referendumul nu vizează un scop de asanare al societății, ci tot binele clasei politice, putând „pedala” pe o marotă pentru a produce necesara dezgustare a electoratului. Dar este aproape imposibil. Mai ales după ce premierul a ieșit să ne spună că vrea să meargă la referendum, dar dacă partidul îi va cere altceva, se va supune, devoalând astfel miza reală a acțiunilor social-democraților.

Partidul unic ar mai putea încerca însă la ușa CCR!... Cu un lordache care să latre că referendumul este de factură strict politic electorală, prin asocierea cu europarlamentarele, iar implicarea președintelui, fie și doar în „latura” de referendum, nu poate fi desprinsă de votul la europarlamentare. „Iar pe cale de consecință” nu poate fi considerată de factură apolitică.

Oricum, chiar dacă vor reuși să limiteze dreptul de exprimare al președintelui, tot nu va mai conta. Pentru că șeful statului nici nu mai trebuie, de fapt, să se pronunțe pe tema referendumului. A făcut-o deja, s-a consemnat ca mesaj și nici o lege nu poate împiedica utilizarea aceluia îndemn de-a lungul campaniei. Pentru că este de dinaintea eventualei adoptări a OUG -ului, fiind un manifest „de arhivă”!

Din păcate, este de așteptat ca social-nondemocrația infracțională politică a PSD-ului să nu se oprească aici. Iar semnalele care vin dinspre anumite sfere, privind identificarea unor posibile căi de „influențare” a alegerilor (a nu se citi însă ca „influențarea deciziei electoratului”, ci a rezultatului de la urne) pot fi mesajele privind iminenta implicare a „omuleților verzi” în atacuri cibernetice pe rezultatul votului. Pentru că alte mijloace PSD nu mai are. Doar să apeleze la trolii informatici pe care să-i plătească prin criptomonede emise sub acoperirea aurului adus de la Londra...

Afirmarea identității românești

Nicoleta Marinela
Dumitru

Trăim într-o țară atât de frumoasă, cu o istorie extraordinară, cu peisaje și bogății naturale pe care multe țări și le-ar dori... Însă, în ultimele decenii, țara noastră minunată ne dă tot mai puține motive să o iubim și să nu o părăpsim, mai ales de către noi, tinerii, din

cauza celor care o conduc prost și a sărăciei în care ne obligă să trăim.

„Sunt român și, ca român, mă socot „buricul pământului”... Iar dacă n-aș fi român, aș fi fără de neam țară. Chiar nu m-aș putea imagina francez, englez, german... adică nu aș putea extrapola substanța spiritului meu spre alt neam. Sunt român prin vocație... Tot ce gândesc devine românesc.” (Petre Țuțea),

Într-o lume în care comerțul și investițiile s-au extins la nivel internațional, au fost încheiate înțelegeri plurinaționale și între diferite țări din lume, s-a realizat o serie largă de programe, comunicațiile se realizează rapid prin internet, iar accesul la informații este foarte facil, ceea ce a condus la necesitatea introducerii unor sisteme puternice de control intern, în cadrul cărora să se poată aplica standardele recunoscute în plan internațional, care să fie înțelese în mod unitar, atât în sectorul public, cât și în cel privat, în vederea însănătoșirii economiilor naționale și a asigurării succesului pe piețele de capital.

Politica externă a României trebuie să fie o politică de consens național pentru a-și atinge obiectivele, trebuie să revigoreze participarea pe plan extern a statului român, pe baza conștientizării faptului că

statutul de membru UE și NATO al României reprezintă un instrument de modernizare a societății românești și de creștere a potențialului și a profilului economic al țării, care trebuie urmărit cu maximum de eficiență pentru valorificarea tuturor beneficiilor politice și de securitate care derivă din apartenența la cele două organizații și pentru atingerea intereselor României.

Păstrarea, dezvoltarea și afirmarea identității românești este cea de-a doua direcție de acțiune care urmărește consolidarea reprezentativității etnice, culturale, lingvistice și spirituale a comunităților românești din întreaga lume. Românii de peste hotare sunt parte integrantă a poporului român și, de aceea, trebuie să li se acorde nu doar atenția, ci și suportul cuvenit. Atunci când vorbim despre românii care trăiesc în afara granițelor, un aspect foarte important este menținerea apropierii de familiile lor și de evenimentele sociale și politice din țară.

Pentru ca un stat și o națiune să supraviețuiască și să aibă un viitor cert, este nevoie ca între oamenii care le compun să existe o solidaritate puternică prin identitatea de idei, de aspirații, crezuri și credințe, însușiri care sunt rezultatul comunității de origine, limbă și tradiție.

Fii om, fii drept și recunoaște că, deasupra ambițiilor, intrigilor și intreslor personale sau de grup, Patria reprezintă veșnicia Neamului și că acolo trebuie să ne întâlnim și să ne redefinim întotdeauna, român cu român, chiar dacă nu ne înțelegem de fiecare dată.

Pacepa. Un falsificator al istoriei

Ioan Scurtu

Este știut faptul că memoriile au un caracter subiectiv, autorul lor urmărind să-și supraliciteze meritele, cu care dorește să intre în istorie. Este însă jenant când respectivul autor nu se mulțumește „doar” cu atât, ci minte, falsifică grosolan realitățile, sperând că astfel cititorul va putea fi manipulat. Acest sentiment l-am avut citind în lucrarea „Față în față cu generalul Mihai Pacepa, Lucia Hossu Longin” (București, Editura Humanitas, 2009, 211 p.).

Dintre multele minciuni și elucubrații ale lui Ion Mihai Pacepa, acceptate de doamna Lucia Hossu Longhin și difuzate de Editura Humanitas (cartea a apărut în tiraj de masă, fiind difuzată și prin chioșcurile de ziare, a fost prezentată și elogiată la TV și într-o „anumită” presă) mă voi referi doar la modul cum este prezentată poziția lui Nicolae Ceaușescu (și a României) în momentul invadării Cehoslovaciei, în noaptea de 20/21 august 1968, de către trupele a cinci state membre ale Tratatului de la Varșovia (U.R.S.S., Polonia, R.D. Germană, Bulgaria și Ungaria). Generalul de securitate Ion Mihai Pacepa reia minciunile debitate în urmă cu mai mult de 20 ani.

În cartea Moștenirea Kremlinului, (tradusă în românește și apărută în București la Editura Venus în 1993), Pacepa scrie că, după ce a aflat despre invazia în Cehoslovacia, s-a deplasat la locuința lui Ceaușescu din cartierul Primăverii. «Ce arde?» a întrebat Ceaușescu, încercând să-și netezească părul răvășit de somn. Am raportat pe scurt ceea ce aflasem din discuția cu omul de la cabinetul lui Dubcek și din convorbirea telefonică pe care am avut-o ulterior cu ambasada noastră din Praga. Apoi, Doicaru i-a prezentat sinteza interceptării transmisiilor radio ale unităților sovietice, est-germane, poloneze, ungare și bulgare ce invadaseră Cehoslovacia în cursul nopții. Fața nebărbierită a lui Ceaușescu exprima aceeași stupoare ca și cum ar fi auzit că marșienii au aterizat pe lună. Când am terminat de raportat, el era atât de chircit, încă pijama elegantă de mătase

chinezească atârna pe el ca un sac de cartofi. Numai ochii de viezure i se vântu-
rau de la Doicaru la mine și înapoi. «Acu-i r-rândul meu» a murmurat Ceaușescu, aproape inauzibil, după care într-un târziu și-a regăsit vocea.

Când și-a revenit din stupoare, el ne-a ordonat să redactăm un plan comun de măsuri, Securitate – DIE, pentru eventualitatea unei invazii militare sovietice. Sarcina Securității, ne-a instruit Ceaușescu, era să organizeze un război de partizani, al cărui principal scop trebuia să fie protejarea „secretarului general al partidului”. DIE trebuia să-l exfiltreze din țară, în cazul când nu mai era nimic de făcut. « P-Pekin», a murmurat Ceaușescu, temându-se parcă să nu fie auzit” (p. 291 – 292).

Iată relatarea făcută doamnei Lucia Hossu Longhin în februarie 2009: “Era trecut de miezul nopții. Ceaușescu a ieșit «Ce arde», ne-a întrebat, încercând să-și netezească părul răvășit de somn. I-am raportat că, din interceptarea transmisiunilor radio sovietice (la ora aceea, România era singura țară care intercepta transmisiunile radio sovietice), rezulta că formații ale Diviziei XXIV a Forțelor aeriene strategice ocupaseră aeroportul din Praga și că avioane de transport Antonov, încărcate cu soldați și tancuri aterizau pe Aeroport. I-am raportat de asemenea, că rezulta, tot din interceptări radio, că la invazie participă și unități militare din Germania de Est, Ungaria, Polonia și Bulgaria. Când am terminat de raportat, pijama de mătase a lui Ceaușescu atârna pe corpul chircit ca un sac de cartofi. În engleză se spune implosion – s-a prăbușit înăuntru. Numai ochii lui de viezure alergau de la Doicaru la mine și – înapoi. «Acu! e rândul meu! Acu! e rândul meu!» a murmurat Ceaușescu. Știam că teama de a fi asasinat de Kremlin era, la el, călcăiul lui Ahile, dar asta a fost prima mea întâlnire în față cu frica paranoică de Kremlin a lui Ceaușescu. Când și-a revenit, ne-a ordonat să instalăm blindate ale trupelor de Securitate în jurul reședinței sale și să întocmim un Plan de măsuri pentru a-l scoate pe furiș din țară în cazul unei invazii sovietice. « Pekin», a murmurat Ceaușescu, temându-se, parcă, să nu fie auzit (p. 84 – 85)”.

Așadar, Pacepa relua ideea că Ceaușescu, la aflarea veștii despre invadarea Cehoslovaciei, a rămas stupefiat, iar “pijama atârna pe el ca un sac de cartofi”. Fostul general de securitate nu a mai menționat că avea vești de la „omul de la cabinetul lui Dubcek”, nici de la „ambasada noastră la Praga”, ci s-a limitat să menționeze doar „transmisiunile radio sovietice”. Dacă aceste „scăpări” pot fi scuzate, este de-a dreptul stupenfiantă afirmația că Ceaușescu „ne-a ordonat să instalăm blindaje ale trupelor de securitate în jurul locuinței sale”. Orice militar știe că numai Ministerul Apărării Naționale avea în dotare tancuri și că securitatea nu a dispus niciodată de asemenea blindate. În calitate sa de general de securitate, Pacepa cunoștea prea bine că această instituție nu dispunea de blindate și ca atare Ceaușescu – comandantul suprem al Armatei Române – nu putea da un asemenea ordin. Uitând că se adresa publicului român, și nu celui american, pe care-l putea minți cu ușurință, deoarece acesta nu cunoștea realitățile din țara noastră, Pacepa lansează o minciună grosolană. Doamna Hossu este părtașă la această falsificare a istoriei, lăsând neamendată o asemenea afirmație. Cred că ar fi fost util ca interlocutoarea să fi citit măcar o carte despre Securitate (de exemplu cea semnată de Marius Oprea, intitulată Banalitatea răului. O scurtă istorie a Securității în documente. 1949 – 1989, Iași, Polirom, 2002) pentru a nu se lăsa „redușă” de interlocutorul său, ale cărui calități le elogiază cu entuziasm, socotind că prin declarațiile sale contribuie la cunoașterea „adevăratei istorii” a României.

În 2009, Pacepa a reluat afirmațiile făcute în 1987 privind „planul de măsuri” pentru eventualitatea unei invazii sovietice, al cărui principal scop trebuia să fie „protejarea secretarului general al partidului”, de această dată precizând că acest plan viza scoaterea lui pe furiș din țară și refugiarea la Pekin (Beijing).

Dacă în 1987 asemenea afirmații păreau credibile, după 1989 situația s-a modificat, ca urmare a publicării memoriilor unor participanți la luarea deciziilor și cunoscători ai

realităților din acele zile și nopți, precum și a publicării documentelor esențiale, aflate în Arhiva C.C. al P.C.R.

În anul 1998, Mihai Retegan a publicat o carte consacrată evenimentelor din 1968, în care a inclus extrase din stenograma ședinței Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. din 17 august 1968. În același an, Ioan Scurtu a publicat în revistele „Magazin istoric” și „Dosarele istoriei”, stenograma întâlnirii Ceaușescu – Tito desfășurată în localitatea Vârșeț (Iugoslavia) în ziua de 24 august 1968. Pe această bază se poate reconstitui, ceas de ceas și chiar minut de minut atitudinea conducerii de la București față de invadarea Cehoslovaciei în noaptea de 20/21 august în zilele și nopțile următoare.

Vom apela la aceste mărturii și documente, din care rezultă limpede că scrierile și declarațiile lui Ion Mihai Pacepa sunt minciunoase, având menirea de a falsifica grosolan o pagină importantă din istoria României.

În cartea sa, O istorie trăită, Paul Niculescu-Mizil, secretar general al C.C. al P.C.R. și membru în Comitetul Politic Executiv, scrie că în ziua de 21 august 1968, la ora 3.00 dimineața a fost depus la C.C. al P.C.R. un plic din partea ambasadei URSS la București: „Plicul a fost depus după ce, în miezul nopții, în jurul orei unu, am fost informat telefonic, acasă, de Eugen Ionescu, trimis special de mine la Praga. După convorbirile telefonice cu el, l-am sculat pe Ceaușescu din somn și s-a decis convocarea organelor de conducere ale partidului (subl. ns.)”.

Este posibil ca Pacepa să-l fi informat pe Ceaușescu, poate chiar înaintea lui Mizil, dar reacția liderului de la București nu a fost cea relatată de generalul de securitate, ci de secretarul C.C. al P.C.R. Este cert că, în acele momente Ceaușescu nu era preocupat de fuga sa din țară, pentru a-și „salva pielea”, ci de adoptarea unei atitudini politice, din partea conducerii de partid și de stat. Documentele atestă faptul că în dimineața zilei de 21 august 1968, de la orele 6.30 a avut loc ședința CPEX, convocată în timpul nopții. Nicolae Ceaușescu a precizat scopul acestei ședințe: „Azi-noapte, după cum am

fost informați din Praga – de altfel a fost și un comunicat oficial al agenției TASS – trupele sovietice și ale celorlalte țări au ocupat Cehoslovacia. La ora 3 noaptea, un funcționar de la Ambasada Sovietică din București a adus o notă, nesemnată, pe care a lăsat-o la cancelaria Comitetului nostru Central, în care se arăta istoria evenimentelor din Cehoslovacia, că acolo există elemente contrarevoluționare și față de această situație, la cererea majorității Prezidiului Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia, au intervenit în această țară. Din materialele pe care le avem, trupele străine au ocupat sediul Comitetului Central, un post de radio și alte instituții. De altfel, toată Cehoslovacia a fost pur și simplu ocupată de trupe sovietice. Într-o convorbire cu un secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia, însărcinat de Dubcek, acesta ne-a informat că cei cinci nu au nici o legătură cu Comitetul Central al Partidului din Cehoslovacia, că toată această acțiune este făcută peste capul Comitetului Central, peste capul Guvernului Cehoslovaciei, că ei nu intenționează să se adreseze celor cinci în această situație și consideră că ar fi bine ca România, care este și membră a Tratatului de la Varșovia, să facă ceva”. Din cele prezentate de Ceaușescu rezultă că el avea informații din mai multe surse, inclusiv de la un secretar al C.C. al P.C. Cehoslovac. Cu alte cuvinte, nu doar pe linia serviciilor secrete de informații, așa cum încearcă să acrediteze Pacepa.

Secretarul general al C.C. al P.C.R. nu numai că nu era preocupat să-și facă bagajele pentru a fugi din țară în cazul unei intervenții sovietice, dar a propus că „astăzi în jurul orei 10.00 să aibă loc Plenara Comitetului Central, împreună cu Guvernul” pentru „a analiza și stabili care este poziția României față de această situație”. El a ținut să precizeze că „această acțiune constituie o gravă încălcare a principiilor pe care se bazează relațiile între țările socialiste”, că „este o gravă greșală intervenția militară în Cehoslovacia”. Toți membrii CPEX au susținut punctul de vedere formulat de Nicolae Ceaușescu.

(urmăre în pagina a 4-a)

Pacepa. Un falsificator al istoriei

(continuare din pagina a 3-a)

Aici se cuvin câteva precizări, deoarece unii lideri ai PCR au făcut, după 1989, declarații incorecte. Astfel, Ion Gheorghe Maurer avea să afirme că la revenirea delegației de partid și de stat din Cehoslovacia „chiar în aceeași zi [17 august 1968], ambasadorul sovietic la București ne-a comunicat că va avea loc invazia și ne-a cerut să participăm și noi. Aici, în asemenea discuții nu se mai făceau teorii, nu se mai aduceau justificările din comunicatele de presă sau din cuvântări. Ni s-a comunicat, pur și simplu, ce avem de făcut, în calitate de membri ai Tratatului de la Varșovia. Am refuzat”.

Relatarea lui Maurer, făcută la mai mult de un sfert de secol de la consumarea evenimentelor, este fantezistă. În realitate, toate pregătirile pentru invadarea Cehoslovaciei s-au făcut în secret, fără ca România, care făcea parte din Tratatul de la Varșovia, să fie informată

Nici vorbă de a fi solicitată să participe la acest act de agresiune împotriva unei țări cu care Ceaușescu tocmai semnase un tratat de prietenie. Inexactă este și afirmația lui Maurer potrivit căreia secretarul general al CC al PCR nu ar fi exprimat punctul de vedere al conducerii de partid la adunarea populară (cuvântarea a fost rostită din balconul C.C. al P.C.R.) și că „Ceaușescu s-a pus pe cuvântat. A făcut și atunci ce-l tăia capul”. Lavinia Betea, care i-a luat interviul și cunoștea realitatea (studiaseră documentele), l-a întrebat pe Maurer dacă nu s-a discutat în prealabil despre poziția conducerii P.C.R., iar Maurer a răspuns sec: „Nu”.

Memoria i-a jucat feste fostului premier, sau el nu a vrut, sau nu a putut, în climatul de după 1989, să fie sincer. Stenograma ședinței CPEX din 21 august 1989 consemnează nu numai faptul că a avut loc o asemenea discuție prealabilă, dar și că Maurer a luat cuvântul. Cităm din intervenția sa: „Eu sunt absolut de acord cu propunerile făcute de tovarășul Ceaușescu și cred că nu există alt drum pentru a asigura nu numai dezvoltarea liberă a României, dar și pentru a asigura socialismului prestigiul pe care îl merită în lume”.

Un alt memorialist,

Alexandru Bârlădeanu participant la ședința CPEX, menționa în 1998: „Știam că invazia este iminentă și că situația este încordată. În ședință ni s-a comunicat [de Ceaușescu] că a avut loc invazia. S-a discutat care va fi atitudinea noastră și am hotărât ce vom face.

La acordul tuturor de împotrivire, s-a hotărât convocarea unei adunări populare, la care Ceaușescu să expună situația”. Bârlădeanu a formulat o rezervă: „Ce pot să mai spun este că, la adunarea populară, l-a luat limba pe dinainte pe Ceaușescu. S-a înflăcărat și s-a montat singur”⁴. Pentru o corectă informare a cititorilor, menționăm din stenograma ședinței CPEX, intervenția lui Bârlădeanu: „Eu cred că ceea ce s-a întâmplat azi-noapte în Cehoslovacia, a aruncat masca pe care o serie de afirmații, care căutau să amorțească țările socialiste. Este vorba de o mare putere împotriva căreia dacă te opui te așteaptă aceeași mare nenorocire. Această situație îl așteaptă pe oricine altul care gândește altfel și în primul rând pe noi. Consider că propunerile propuse aici de tovarășul Ceaușescu reprezintă o linie de apărare a intereselor partidului și poporului nostru. Făcând acest lucru, noi încercăm să apărăm nu numai interesele noastre dar și interesele socialismului în toată lumea. Cele ce se întâmplă în Cehoslovacia aruncă socialismul cu 20 de ani în urmă, compromit ideile pentru care luptă popoarele, ideile socialismului”.

Ședința CPEX s-a încheiat la 8.10, iar la ora 10.00 s-a desfășurat Plenara CC al PCR la care au participat membrii Guvernului, Consiliului de Stat și alți activiști pe linie de partid și de stat. Plenara a validat punctul de vedere expus de Ceaușescu și a stabilit ca acesta să fie prezentat, de la balconul Comitetului Central, mulțimii adunată în Piață, și să fie transmisă în direct la radio și televiziune.

Așadar, Ceaușescu nu „s-a trezit vorbind”, nu a spus ce-l tăia capul, ci a expus punctul de vedere al României, pe baza celor stabilite de CPEX și în Plenara CC al PCR.

În fond conducerea României era consecventă cu pozițiile anterioare, cu linia trasată încă de la Plenara CC al PMR din aprilie 1964. Referindu-se direct la situația din Cehoslovacia,

menționăm că în zilele de 15 – 17 august 1968, Nicolae Ceaușescu a efectuat o vizită oficială în Cehoslovacia, prilej cu care și-a manifestat solidaritatea cu politica promovată de Aleksander Dubcek. La revenire în țară a avut loc la 17 august, ședința CPEX, în cadrul căreia secretarul general al CC al PCR a declarat: „Am constatat că Dubcek se bucură de autoritate, de sprijin, de încredere peste tot și-n general populația, muncitorii sprijină orientarea și cursul în care merg cehii”. El a apreciat că nu putea fi vorba de contrarevoluție (așa cum afirmau liderii sovietici, polonezi, unguri, bulgari, est-germani). Nicolae Ceaușescu a făcut o apreciere esențială: „Aici este vorba de o confruntare între două concepții, tovarăși, între o concepție care merge pe calea ca problemele să fie rezolvate în mod democratic, pe calea convingerii, ca să atragă poporul la rezolvarea problemelor țării sale și a fâuririi victoriei. De aceea, noi am considerat că în fața acestei situații nu putem sta ca simpli spectatori pentru că este o problemă deosebită și nu am stat până acum, pentru că ceea ce am făcut în ultimii ani este îndreptat în direcția aceasta”.

El se referea la hotărârile adoptate de Conferința Națională a P.C.R. din decembrie 1967 la care s-au stabilit o seamă de măsuri vizând descentralizarea deciziilor politice și economice, acordarea unei mai mari autonomii întreprinderilor industriale. În declarațiile publice făcute la Praga, Ceaușescu a apreciat reformele inițiate de Dubcek și i-a urat succes în împlinirea lor.

La adunarea populară desfășurată în ziua de 21 august, după ora 12.00, Nicolae Ceaușescu a exprimat punctul de vedere al conducerii partidului și statului, condamnând ferm intervenția în Cehoslovacia. Cuvântarea sa, aplaudată de cei peste 100.000 de participanți, a fost puternic mediatizată pe plan internațional. Ca urmare, România s-a bucurat de o largă apreciere, inclusiv în SUA, Marea Britanie, Franța etc. Cu acel prilej, Ceaușescu a cerut românilor să acționeze „calm și cu fermitate”, să fie gata „să ne apărăm în orice moment patria socialistă, România”⁵. În acest scop au fost luate măsuri con-

crete: punerea în stare de alarmă a trupelor, convocarea unor contingente de rezerviști, înființarea gărzilor patriotice înarmate, etc. Totodată, s-a avut în vedere continuarea luptei și după eventuala ocupare a țării.

În acele zile, Ceaușescu nu s-a gândit să fugă la „P-Pekin” cum afirma Pacepa, s-a deplasat în Iugoslavia unde a discutat cu Tito despre o posibilă colaborare în eventualitatea că România ar fi fost ocupată de sovietici și aliații lor. Întâlnirea a avut loc în ziua de 24 august în localitatea Vîrșeț. Redăm câteva extrase din stenograma convorbirii.

Nicolae Ceaușescu: „În ce privește eventualitatea unei intervenții din partea lor, noi am luat hotărârea unanimă, a Întregului Comitet Central de a respinge cu armele orice încercare de păstrundere pe teritoriul țării noastre. Ne dăm seama că raportul de forțe nu e chiar egal ca să zic așa. Dar considerăm, că nu există altă posibilitate, dacă se va ajunge acolo. Însă dorim și vom acționa ca să excludem această eventualitate. Dar, după cele întâmplate în Cehoslovacia, se pare că oamenii aceștia nu mai au nici un fel de judecată ...

Dorim și vom acționa în direcția de a face totul să nu se ajungă aici, dar nu depinde de noi. Dacă ar depinde de noi, lucrurile ar fi simple. În acest sens, noi avem în vedere, dacă se ajunge în această situație, să avem legături mai strânse cu dv. dacă veți fi de acord, să vedem ce gândiți și dv. dacă e bine cum gândim noi și contăm într-o anumită măsură pe o poziție mai activă, de sprijin a chinezilor.

Iosif Broz Tito: E de înțeles că Marea Neagră o pot bloca cu totul pentru noi. Prin Marea Neagră nu vom putea primi ajutoare. Aici aveți spatele frontului. Acum e altă problemă: problema dacă vă strâmtorează pe dv. și veți trece frontul în Iugoslavia, cu echipament militar cu tot. Dacă veți veni cu echipament militar aici nu veți putea opune rezistență. Aici noi vom opune rezistență. Atunci, vă vom accepta ca militari, însă armamentul pe care îl aveți trebuie lăsat. Mă înțelegeți ce am în vedere, că URSS să nu ne atace și pe noi. Să nu-i dăm pretext”.

Din aceste documente – care nu erau destinate publicității și nici nu au

fost difuzate în timpul vieții lui Nicolae Ceaușescu – rezultă limpede că problema esențială era de natură politică, și anume solidarizarea cu reformele efectuate în Cehoslovacia, dezavuarea intervenției militare în această țară, decizia conducerii României de a rezista cu arma în mână în cazul unei agresiuni externe.

Documentele atestă faptul că Nicolae Ceaușescu nu numai că nu intenționa să fugă din țară (cum afirmă Pacepa, care nici nu menționează întâlnirea de la Vîrșeț), ci era hotărât să organizeze și să conducă lupta de rezistență împotriva unei invazii sovietice. El i-a solicitat sprijin lui Tito, ca în caz de înfrângere să organizeze lupta de pe teritoriul Iugoslaviei, dar interlocutorul i-a declarat limpede că în eventualitatea în care armata română s-ar retrage pe teritoriul țării sale, aceasta va trebui să depună armele, iar oamenii politici vor fi tratați după normele internaționale ale neutralității (adică nu vor putea desfășura nici o activitate politică).

Pacepa a preferat să acrediteze ideea că Ceaușescu era un fricos, preocupat doar de viața sa, fiind gata să lase de izbeliște țara în fruntea căreia se afla. Acest scenariu, lansat de Pacepa în 1987, a fost vehiculat și-n zilele de 22 – 23 decembrie 1989, când mass – media internă și internațională susținea că Ceaușescu ar fi fugit departe de țară, în Iran, China sau Coreea de Nord.

Prin cărțile și prin interviul său, Pacepa a urmărit să arunce în derizoriu un moment important și pozitiv din istoria României și să-l ridiculizeze pe Ceaușescu. În urmă cu 20 de ani asemenea alegații păreau credibile, deoarece documentele nu fuseseră publicate pentru ca cititorii să-și formuleze propriile puncte de vedere.

Dacă Pacepa s-a menținut pe linia minciunilor și a dezinformării (specifice securiștilor), interlocutoarea sa avea datoria să se informeze, să citească documentele publicate, să încerce să restabilească adevărul și nu să popularizeze minciuna și dezinformarea.

Ipocrizia și fariseismul partidelor non-electorale...

Cezar Adonis
Mihalache

Au fost puzderie! Se laudau că răstoarnă lumea! Măcar pe aia politică... Se agitau despre felul în care vin ele din urmă și cum vor repune valorile naționale în drepturile firești, de nici nu mai știai pe care să-l asculți primul. Să-l asculți, pentru că până la a crede oricum mai era calea unor cumpene electorale! Și atât de vocative, de pline de „argumente”, de revărsări și, adesea, înfierări nontovărășești (pentru că, fiind desprinse unele din altele, aproape într-un trașeism politic, practic se atacau colegii de mai agâț între ei)... Toate se laudau că „mai e un pic”, încă un strop „de răbdare” să strângă „listele” și apoi or să iasă în față.

Firește, nu au reușit „cu toatele” (!)... Și nu au apărut la tabloul „premițiilor” de lângă urna electorală. Dar, felul în care se manifestă partidele în formare după ce au fost dezformate (!) din afișajul electoral oficial, prin decizia Biroului Electoral Central, nu poate decât să-ți lase un gust amar. Pentru că este

dovada adevăratului nivel al implicării în protejarea „Cetății”, este măsura de oca(ră) a interesului și pseudoaltruismului lor civico-politic întru’ binele Agorei. O acțiune definită în triada lui „a putea”, „a voi” și, finalmente, „a fi” (în sensul de a exista cu punct și acronim pe buletinul de vot), doar de interese, ipocrizie și mult fariseism.

Or, la ce te poți aștepta de la aceste forme fără conținut al unui conținut „mai încearcă o dată” la următoarele scrutinuri? La următoarele etape și perioade de înscriere, de strângere a listelor necesare și a depunerii complete...

Pentru că nu poți fi o mișcare politică doar în măsura în care ai numele pe buletinul de vot! Căci, acolo, vorbim deja, nu de o manifestare în interesul Agorei, ci, primordial, în propriul interes. Interesul de a ajunge la o sinecură de finanțare de unde, eventual, să facă măcar o parte din acele lucruri mărețe pentru țară (promise la fel de mărețe).

De aceea, cel mai rușinos pentru aceste „partide” nu este faptul că nu au ajuns pe liste. Ci felul în

care au amuțit doar pentru că nu au ajuns acolo... Gata, s-au isprăvit toate acele resurse de critică socială, politică și economică, punând botniță chiar și exprimărilor de „părălalogi” despre cutare și cutare fenomen, fără a mai da măcar acele asigurări și garanții, nici măcar pe rețele sociale, că, orice ar fi (inclusiv, să nu ajungă partide „mari”) se vor zbate pentru țară.

Dar este ceea ce merităm și la acest nivel, de la bun început acceptându-le minciunile. Toate acele promisiuni și angajamente pe care le știm lipsite de logică și puțință. Pentru că, din păcate, promisiunile pe care le fac aceste aspirante sunt din start otrăvite, condiționând acel „se vor zbate pentru țară” de intrarea în familia aleșilor politici. De faptul de a fi votate. Dacă nu, de ce să se mai agite, nu?! De ce să mai piardă timpul cu „analize”, un fel de a spune, că multe afirmații erau oricum „după ureche” ori din auzite de pe la alții (nici măcar citite, că e un efort istovitor să te documentezi, să deschizi o carte, mai simplu răspunzi pe rețele în vorbe cât mai pom-

poase).

Toate acele voci, atât de numeroase în perioada străngerii de semnături, au amuțit. Nu le-a pus nimeni botniță. Nu le-a luat nimeni dreptul de a se exprima, chiar și din afara listelor cu partidele de pe buletinul de vot. Ele singure au decis să tacă și doar pentru că le-a dispărut interesul imediat. S-au întors, cu „liderii” lor cu tot, la treburi mai apropiate de cămașa de dinaintea îmbrăcării a fel și fel de straie „de sacrificiu” pentru țară. Iar aici este greșeala lor fundamentală. Pentru că nu văd mai departe de bârna pe care voiau să o înfigă în ochiul contracandidaților, dar și pe aceea să o „miște” numai în confruntări electorale garantate de prezența pe buletinul de vot.

Când, de fapt, tocmai poziția de „outsideri” electorali, dar nu și politici, pentru că sunt încă partide înregistrate legal, ar trebui să le fie principalul atu. Pentru că pot vorbi din afara „ringului”. Nu sunt constrânse de limitările, tot mai stupide, ale normelor de exprimare electorală, pot critica, analiza, pot da soluții (dacă le-ar și avea, de-

sigur!). Pot fi ceea ce ar trebui să învețe a fi înainte de a se crede, nu doar cu numele și numărul de pe foaia registrului partidelor politice, formațiuni. Să învețe a fi, înainte de orice, mișcări civice. Pentru că, dacă de partide țara s-a săturat, tribuna civică reprezintă încă un punct de reper.

Și este trist să vezi că, de exemplu, pe marginea forțării schimbării regulilor de organizare a referendumului, nici unul din aceste partide nonelectorale nu se pronunță. Iar criticile, semnele de avertizare au rămas tot în sarcina unor ONG-uri. Culmea, parte dintre ele aflate, în perioada „de aur” (aceea de strângere a semnăturilor aderenților) a acelor „formațiuni”, rămase azi în afara buletinului de vot, în plin vizor critic.

Iar dacă acestea nu pot susține nici măcar o campanie civică, nu mai bine rămân acolo unde sunt acum, în umbră și se hrănesc pe mai departe cu iluzii, fără a le mai „vinde” însă și unor oameni care au crezut în ele?...

Cu aurul la saltea...

Conform uzanțelor, rezervele de aur se păstrează în capitalele financiare: New York, Londra sau Paris. Nu Videle, nu Roșiorii de Vede. Bazele celei mai mari pieți a aurului din lume au fost puse în sec. al XVII-lea de Banca Centrală a Angliei, iar ideea păstrării tezaurului în custodie este tocmai de a-l avea la dispoziție drept colateral, în situații de criză. Așadar devine legitimă o întrebare: care este situația care impune ca tezaurul să fie în România, și nu acolo unde se țin rezervele în metale prețioase în timp de criză financiară?

Practica la nivel mondial este de a diversifica, din motive de siguranță, locațiile unde se păstrează rezervele de aur. Există demersuri similare de repatriere și în Germania, care în ultimii ani a făcut diferite eforturi de a aduce la Frankfurt o parte din tezaurului Bundesbank, aflat în străinătate. Doar că nici nemții nu iau în calcul să țină tot aurul acasă și să reducă rezervele din exterior sub 60 la sută. De ani de zile, Germania ezită să facă acest pas, și nu doar deoarece transportul este extrem de costisitor.

Șeful PSD are pretenția parvenitului care își imaginează că bagă în buzunar experții finanței mondiale, oferindu-ne exact înaintea alegerilor europarlamentare o găselniță populistă inspirată

din trauma națională a unei țări jefuite în trecut de două ori de tezaur. Dar sunt câteva elemente pe care nu le cunoaște. De pildă, că România are și un profit de pe urma tezaurului ținut în custodie la Londra, căci costurile pentru păstrarea acestuia sunt mai mult decât compensate prin operațiuni specifice cu aur. În plus, un alt motiv pentru care țările optează să-și păstreze aurul în străinătate este tocmai de a-l proteja de o putere inamică, în caz de război. Politicienii români ar trebui să cunoască bine acest argument, ca lideri ai unei țări căreia i-a fost confiscat de două ori. Noi nu știm dacă Liviu Dragnea crede în scenariul ca Rusia să ocupe Mare Britanie și să ne lase din nou fără aur. Așa ca probabil îl vrea mai bine în vecinătatea Moscovei, pentru a le ușura rușilor transportul.

Deoarece nu l-am suspectat niciodată că ar înțelege economie, nu îi putem imputa domnului Dragnea că are un raționament provincial și extrem de rudimentar în privința tehnicilor și obiceiurilor băncilor centrale din lume de a administra rezervele în metale prețioase. Dar cui prodest planul său? Cui i-ar mai servi un astfel de demers? Acest talibanism cu accente bolșevice periclitează stabilitatea financiară a României, care se află în fața scăderii ratingului de țară și a scumpirii

și mai mari a creditelor. Dar în același timp, ideea aducerii aurului poate fi ușor socotită un mesaj de solidaritate cu Moscova. Nu cumva bruscarea Marii Britanii reprezintă un vot de neîncredere față de sancțiunile Londrei împotriva Rusiei după scandalul Skripal? N-ar fi prima mostră recentă de simpatie arătată de PSD față de Kremlin. Al doilea protagonist al inițiativei repatrierii tezaurului, Șerban Nicolae, n-ar mira pe nimeni dacă ar propune direct transportul aurului la Moscova. Nu spunea el recent că partizanii anticomuniști din munți au slăbit capacitatea de apărare a României?

Acțiunea cuplului toxic Dragnea-Nicolae, care riscă să demanteleze stabilitatea financiară a țării, pune în fața tuturor vectorilor de influență, de orientare pro-occidentală, de orientare pro-occidentală, din România, o obligație: aceea de a se uni pentru a-l încuraja și sprijini pe domnul Mugur Isărescu să-și dorească încă un mandat la conducerea BNR. Miza este enormă. Din atacurile frontale sau indirecte ale PSD la adresa guvernatorului devine limpede că Bucureștiul este scena unei expansiuni a totalitarismului, iar stăpânirea asupra BNR reprezintă un obiectiv major. Ce „crimă” a comis Mugur Isărescu? Doar domnia sa îl poate opri pe Dragnea din excesul dărnicii pe banii

împrumutați sau tipăriți, exces menit să ducă la serbarea ceremoniei de încoronare peste neam și țară.

Totalitarismul nu este doar un termen din domeniul științelor politice. Acesta definește perfect realitatea românească, unde după demolarea justiției se face pasul către subordonarea băncii centrale. Iar mințile luminate ale țării nu pot permite asta! Dinamitarea ultimului bastion de stabilitate și echilibru, condus cu stoicism de către domnul Isărescu prin cele mai critice momente economice ale perioadei postdecembriste, este un act de trădare națională. Poate ultimul, urmat de o dramă aflată tot mai aproape de materializare: România irelevantă.

Sau o fi vorba despre o componentă psihologică parșivă a totalitarismului? Nu m-ar mira dacă domnul Dragnea, în perspectiva unui timp petrecut într-o bună zi la pușcărie, să-și dorească să vaccineze românii cu ideea că nu hoția, ci repatrierea tezaurului, din postura de recuperator național și combatant al finanței mondiale, i-au răpit libertatea. El știe că poporul are nevoie, periodic, de martiri. Ce n-a aflat este că martirii nu și-au trădat țara.